

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322202478
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1322202478.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: E.. H.. E. G. O., X.. X.X.XXXX, Z. X, F., proti žalovanému: Mestský súd Bratislava IV, Saratovská 1/A, Bratislava, IČO: 00 039 535, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B3-21Cpr/7/2022-112 zo dňa 25.10.2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol; žalovanému nepriznal proti žalobcovi náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu bývalému Okresnému súdu Bratislava III dňa 27.5.2022 (ktorého nástupníckym súdom je od 1.6.2024 Mestský súd Bratislava IV), domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru založeného Služobnou zmluvou zo dňa 10.3.2022 č. 1SprO/103/2022 v skúšobnej dobe, oznámené žalobcovi žalovaným 25.5.2022 na tom skutkovom základe, že 15.3.2022 mu vznikol štátnozamestnanecký pomer (ďalej len ako „Štzp“) u žalovaného - služobného úradu, ktorý bol založený Služobnou zmluvou zo dňa 10.3.2022. Žalobca podľa Služobnej zmluvy vykonával funkciu štátneho radcu - vyšší súdny úradník a rozvrhom práce bol pridelený do oddelenia 52 k sudkyňi E.. C. K.. Žalobca si po viacerých snahách o ústne riešenie problému (3 krát u personalistky súdu L.. J. K. a 2 krát u predsedu súdu H.. J. F.) podal na základe osobného pohovoru s predsedom súdu písomnú sťažnosť zo dňa 26.4.2022, doručenu do kancelárie predsedu súdu dňa 28.4.2022, ktorej podstatným obsahom boli konania E.. K. ako priamej nadriadenej žalobcu, ktoré podľa žalobcu boli bossingom a šikanou na pracovisku, ktoré sa pokúsil riešiť najprv ústne a následne písomne. Dňa 25.5.2022 bolo žalobcovi na pracovisku v kancelárii predsedu súdu za prítomnosti personalistky súdu doručené vtedajším predsedom súdu Oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 25.5.2022 č. 1SprO/158/2022, v zmysle ktorého od pridelenia žalobcu do súdneho oddelenia E.. K., ani v období prešetrovania sťažnosti, sa táto nestážovala na pracovný výkon žalobcu a kvalitu odvedenej práce, avšak prešetrovaním nebol zistený rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi a sťažnosť bola vyhodnotená ako neopodstatnená. V totožný deň následne dňa 25.5.2022 bolo žalobcovi doručené predsedom súdu Oznámenie o skončení Štzp v skúšobnej dobe zo dňa 25.5.2022 č. 1SprO/192/2022 bez udania dôvodu, ku dňu 25.5.2022. Dňa 25.5.2022 musel žalobca odovzdať všetky pracovné pomôcky, v tento deň odovzdal čip na evidenciu dochádzky, kľúče od kancelárie a toaliet, služobný preukaz, mandátny certifikát, na pracovisku zotrval do 14.00 hod.. Pri odchode doručil do podateľne súdu Oznámenie o zotrvaní v Štzp zo dňa 25.5.2022 do Spr a oznámil služobnému úradu, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobcovi na základe Služobnej zmluvy zo dňa 10.3.2022 vznikol ako štátnemu zamestnancovi Štzp u právneho predchodcu žalovaného Okresného súdu Bratislava II dňom 15.3.2022 na pozícii štátny radca, vyšší súdny úradník. Štzp bol dohodnutý na dobu určitú na zastupovanie štátnej zamestnankyne H.. F. do ukončenia jej rodičovskej dovolenky, so skúšobnou dobou 3 mesiace. Žalobca bol ako vyšší súdny úradník zaradený do súdneho oddelenia 52 a jeho priamou nadriadenou bola sudkyňa E.. C. K.. Dňa 28.5.2022 doručil žalobca do kancelárie vtedajšieho predsedu Okresného súdu Bratislava II - svedka H.. J. F. sťažnosť štátneho zamestnanca na prístup a správanie sa jemu nadriadenej sudkyne voči nemu, kde podrobne popísal správanie dotknutej sudkyne (odsek 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Sám žalobca, či už v sťažnosti alebo pred súdom uviedol, že aj keď by sa zdalo, že sa jednalo o banálne prejavy správania sa E.. K. voči nemu, denné vystavovanie žalobcu takémuto správaniu a prístupu nadriadenej sudkyne nie je v jeho osobnostnej výbave a ďalšia spolupráca s uvedenou sudkyňou nebola možná. Preto žalobca navrhoval buď zmenu súdneho oddelenia, príp. skončenie Štzp v skúšobnej dobe zo strany žalobcu, a to s poukazom na voči žalobcovi realizovanú šikanu, nátlak, bossing. Služobný úrad v zastúpení svedka H.. J. F. ako predsedu Okresného súdu Bratislava II predmetnú sťažnosť žalobcu vyhodnotil Oznámením výsledku prešetrenia sťažnosti č. 1SprO/158/2022 zo dňa 25.8.2022, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 25.8.2022 osobne v kancelárii predsedu súdu. Sťažnosť žalobcu bola vyhodnotená ako neodôvodnená aj s poukazom na vyjadrenie dotknutej sudkyne k sťažnosti, ktorá odmietla tvrdenia žalobcu o bossingu či zastrašovaní, poukázala na to, že sa jedná o zmes popisu pocitov žalobcu a jeho subjektívnej interpretácie komunikácie medzi ním a E.. K.. Predseda súdu odôvodnil nedôvodnosť sťažnosti absenciou objektívnych skutočností, ktoré by preukazovali tvrdenia žalobcu, jeho subjektívne pocity nemôžu predstavovať šikanu či bossing (odsek 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Po obdržaní oznámenia prešetrenia sťažnosti, bezprostredne po jej prevzatí, doručil svedok H.. F. žalobcovi v totožný deň oznámenie o skončení Štzp v skúšobnej dobe k 25.5.2022 č. 1SprO/192/2022 vrátane bez uvedenia dôvodu podľa § 81 ZoŠS, na ktoré reagoval žalobca listom zo dňa 25.5.2022, v ktorom služobnému úradu oznámil, že skončenie Štzp považuje za neplatné a žiadal služobný úrad, aby ho ďalej zamestnával.

3. Žalobca odôvodňoval svoju žalobu tým, že skončenie Štzp z 25.5.2022 považuje za neplatné z dôvodu, že toto skončenie nebolo v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania, pretože žalobca na E.. C. K. oznámil inú protispoločenskú činnosť v zmysle § 2 zákona č. 54/2019 Z. z., ktorou bolo porušovanie zásad sudcovskej etiky, diskriminačné správanie E.. K. ako priamej nadriadenej voči žalobcovi bližšie popísané v sťažnosti žalobcu z 26.4.2022, ktorá skutočnosť podania žalobcom uvedenej sťažnosti na E.. K. mala byť v príčinnej súvislosti s následným oznámením o skončení Štzp žalobcu z 25.5.2022, doručeným žalobcovi v totožný deň ako oznámenie o vybavení sťažnosti, čím bol porušený § 4 ods. 3 ZoŠS. Konanie žalobcu ako oznamovateľa inej protispoločenskej činnosti E.. C. K. v zmysle § 2, § 3 písm. c) zákona č. 583/2008 Z. z., zákona č. 54/2019 Z. z. bolo, podľa žalobcu, úlohou bývalého predsedu súdu H.. F., keď predmetnou sťažnosťou na E.. K. sa domáhal rovnakého zaobchádzania v Štzp s ním zo strany nadriadenej sudkyne. Aj napriek tomu, že v oznámení o prešetrení sťažnosti H.. F. uviedol, že zo strany E.. K. neboli v pracovnej sfére na žalobcu žiadne sťažnosti, bol s ním ukončený 25.5.2022 Štzp bez uvedenia dôvodu. Navyše žalovaný nedodrжал ani 3 dňovú lehotu pri doručovaní skončenia Štzp v zmysle § 81 ods. 2 ZoŠS. Konaním bývalého predsedu Okresného súdu Bratislava II H.. F. došlo k neoprávnenému postihu žalobcu za uplatňovanie a domáhanie sa práv v súvislosti s uvedenou sťažnosťou namietajúcou porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, čím z jeho strany pri skončení Štzp došlo k diskriminácii žalobcu a porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v zmysle § 2a ods. 8 písm. a), c), § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 Antidiskriminačného zákona, čl. 9 a § 4 ZoŠS.

4. Na základe vykonaného dokazovania posúdením všetkých dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Ako vyplýva z § 20 ods. 1, ods. 2 ZoŠS, žalobca bol v Štzp na výkon funkcie vyššieho súdneho úradníka pridelený do súdneho oddelenia 52 sudkyňi E.. C. K.Š. na bývalý Okresný súd Bratislava II, ktorá sudkyňa bola jeho priama nadriadená a bola oprávnená žalobcovi určovať a ukladať ako podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonávanie štátnej služby a na tento účel mu dávať pokyny; organizovať, riadiť, kontrolovať, hodnotiť vykonávanie štátnej služby žalobcom, čo v podstate voči žalobcovi aj vykonávala. Na spôsob prístupu, komunikácie a správanie sa E.. K. vo vzťahu k žalobcovi sa žalobca sťažoval u predsedu vtedajšieho súdu - svedka H.. J. F. sťažnosťou štátneho zamestnanca z 26.4.2022 (doručenou

žalovanému 28.4.2022), ktorú sťažnosť vtedajší predseda súdu H.. F. v súlade podľa § 116 ZoŠS a zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z.z. vybavil, vyhodnotil ju ako nedôvodnú a Oznámenie o vybavení sťažnosti riadne doručil žalobcovi 25.5.2022 v kancelárii Mgr. Králik. Súd prvej inštancie vyhodnotením aj správania E.. K. špecifikovaným v sťažnosti žalobcom nezistil, že by správanie a prístup tejto nadriadenej sudkyne voči žalobcovi bolo šikanózne, nátlakové, žeby bol uplatňovaný bossing. O bossing sa jedná, ak nadriadený šikanuje podriadeného (vertikálna šikana), ide napríklad o odlišné odmeňovanie zamestnanca, privlastňovanie si jeho výsledkov, zvýšené nároky oproti iným zamestnancom, vyhrážky a mnoho iného. Na to, aby bolo konanie považované za šikanu nemôže ísť len o príležitostné situácie, ale správanie sa musí opakovať a pretrvávať určité obdobie. S poukazom na § 20 ZoŠS nadriadená sudkyňa žalobcu postupovala voči žalobcovi v súlade s týmto ustanovením a opisované situácie (ktoré sa neopakovali pravidelne) predstavovali len subjektívne vnímania žalobcu správania E.. K. voči nemu. V takomto duchu vyhodnotil sťažnosť žalobcu na E.. K. aj vtedajší predseda súdu H.. F. v oznámení o vyhodnotení sťažnosti z 25.5.2022.

5. Žalobca napádal platnosť skončenia Štzp v skúšobnej dobe z 25.5.2022 z dôvodu, že toto mu bolo doručené v totožný deň a následne ako oznámenie o vybavení sťažnosti voči E.. K., nebol daný dôvod na skončenie Štzp v skúšobnej dobe (nakoľko sama jeho nadriadená sudkyňa potvrdila, že nemala pracovné výhrady k práci žalobcu), skončenie Štzp z 25.5.2022 dané žalobcovi bolo v príčinnej súvislosti s ním podanou sťažnosťou štátneho zamestnanca z 26.4.2022, ktorou sa domáhal rovnakého zaobchádzania E.. K., ktorej protispoločenskú činnosť - porušovanie zásad etiky, rovnakého zaobchádzania - oznamoval vtedajšiemu predsedovi Okresného súdu Bratislava II. Ako mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania preukázané, predovšetkým výpoveďou svedka H.. J. F., tento si už počas výberového konania do funkcie vyššieho súdneho úradníka na Okresný súd Bratislava II, ktorý bol vo výberovej komisii, všimol u žalovaného absenciu niektorých osobnostných predpokladov na výkon tejto funkcie, čo sa mu potvrdilo počas trvania Štzp žalobcu, ktorý sa chodil „sťažovať“ na nadriadenú sudkyňu, čo napokon zavŕšil na odporúčanie svedka podaním sťažnosti štátneho úradníka na E.. K. 26.4.2022, v ktorej sťažnosti napokon sám žalobca potvrdzoval, že opísané správanie sa uvedenej sudkyne voči nemu (ktoré i súd v tomto konaní vyhodnotil za nediskriminačné voči žalobcovi a rovnako ho vyhodnotil i v oznámení o vybavení sťažnosti vtedajší predseda Okresného súdu Bratislava II H.. J. F.) nie je schopný v rámci osobnostných predpokladov zvládať a po každej komunikácii s nadriadenou sudkyňou sa cítil ako pacient na psychiatrii. Sám žalobca navrhoval riešenie zmenou súdneho oddelenia alebo ním skončenia Štzp v skúšobnej dobe. Ako potvrdil svedok H.. F. vo svojej výpovedi, správanie žalobcu po doručení mu oznámenia o skončení Štzp v skúšobnej dobe z 25.5.2022, len potvrdzovalo neexistenciu osobnostných predpokladov žalobcu na výkon funkcie vyššieho súdneho úradníka.

6. Tvrdenie žalobcu, že už v čase výberového konania na funkciu vyššieho súdneho úradníka muselo byť zrejmé, že osobnostné predpoklady na výkon tejto funkcie má a preto prešiel výberovým konaním, súd prvej inštancie uviedol, že § 9 ZoŠS špecifikuje, čo konkrétne sa overuje pri výberovom konaní na obsadenie štátnozamestnaneckého miesta, podľa písm. d) aj osobnostné vlastnosti. Bol názoru, že pri výberovom konaní nie je možné dôkladne overiť všetky osobnostné vlastnosti a predpoklady uchádzača, keďže tieto sa neraz prejavia až pri reálnom výkone práce, čo bolo u žalobcu zistené až v priebehu Štzp. Práve tento dôvod bol, podľa svedka H.. F., aj dôvodom skončenia Štzp žalobcu v skúšobnej dobe, konkrétne jeho prílišná emočná nestabilita a prílišné prežívanie subjektívnych pocitov pri akejkoľvek kritike voči jeho osobe. Táto skutočnosť bola nepriamo konštatovaná aj vo vyhodnocovaní sťažnosti žalobcu na E.. K..

7. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že dôvodom a v príčinnej súvislosti s podanou sťažnosťou z 26.4.2022 bolo zo strany služobného úradu skončenie Štzp so žalobcom v skúšobnej dobe s prihliadnutím, že toto oznámenie o skončení Štzp mu bolo doručené bezprostredne po doručení a prevzatí oznámenia a vyhodnotení sťažnosti, čo mal nepriamo preukázané tým, že aj keď obe listiny boli datované v rovnaký deň, čísla oboch listín č. 1SprO/158/2022 a č. 1SprO/192/2022 bezprostredne nenadväzujú na seba číselne. Ak by skončenie Štzp žalobcu malo byť v príčinnej súvislosti s uvedenou sťažnosťou, bol toho názoru, že predseda súdu ako štatutárny zástupca Okresného súdu Bratislava II by tieto listiny vyhotovoval bezprostredne. To, že obe listiny boli datované v jeden deň nepreukazuje, že vtedajší predseda súdu H.. F. porušil ustanovenia Antidiskriminačného zákona voči žalobcovi a jednal s ním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Právý dôvod

skončenia Štzp žalobcu v zmysle § 81 ods. 1, 3, ods. 4 ZoŠS jasne vysvetlil a preukázal svedok H.. J. F. svojou svedeckou výpoveďou.

8. Čo sa týka námietky žalobcu, že mu v zmysle § 81 ods. 2 ZoŠS nebolo písomné oznámenie o skončení Štzp v skúšobnej dobe z 25.5.2022 doručené tri pracovné dni pred dňom, kedy sa má Štzp skončiť, súd prvej inštancie uviedol, že uvedené ustanovenie hovorí, že oznámenie sa má doručiť druhej strane „spravidla“ tri dni vopred, teda zákon nestanovuje zákonnú povinnosť doručenia oznámenia o skončení Štzp v skúšobnej dobe tri pracovné dni pred dňom, kedy sa Štzp má skončiť pod následkom neplatnosti tohto skončenia, z ktorého dôvodu je táto námietka žalobcu nedôvodná.

9. K tvrdeniu žalobcu o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, súd prvej inštancie ozrejmil, že diskriminačné konanie zamestnávateľa voči zamestnancovi nemôže byť založené na subjektívnom, negatívnom vnímaní situácie spojenej so skončením pracovného pomeru, resp. Štzp, ale musí vyplývať z dôkaznej situácie v spore. Nie každé pochybenie, či neštandardný alebo formalistický postup možno hodnotiť ako diskriminačné konanie. Diskriminačné je len konanie priamo či nepriamo smerujúce k zvýhodneniu osoby v porovnaní s inými osobami, ktorého pohnútkou sú zákonom predvídané diskriminačné dôvody. Takými sú najmä konanie zamestnávateľa zakladajúce sa na odlišnom prístupe k zamestnancom z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania, rasy, príslušnosti k národnostnej či etnickej skupine, odborovej činnosti, zdravotného stavu, osobného stavu, veku, sexuálnej orientácie, politického či iného zmýšľania (§ 13 Zákonníka práce, § 2 Antidiskriminačného zákona). Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, čo je pohnútkou diskriminačného konania. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Ako teda z vykonaného dokazovania vyplynulo, súd prvej inštancie s poukazom na zistené skutočnosti nemal preukázané, že by žalovaný postupoval v súvislosti so skončením Štzp žalobcu v skúšobnej dobe podľa § 81 zákona o štátnej službe diskriminačne voči žalobcovi, z ktorého dôvodu v súlade s § 3 písm. c) zákona č. 583/2008 Z. z. o prevencii kriminality a inej protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čl. 9, § 4, § 9, § 48 ods. 1, § 71 ods. 1, § 81 ods. 1 až 4, § 85 ods. 1, ods. 3, § 20 ods. 1, ods. 2 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe, § 69 ods. 5, § 69 ods. 6, § 53 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.11.2022, § 30 ods. 1 veta prvá zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení, § 2 ods. 1, § 2a ods. 1, ods. 8 písm. a) a c), ods. 3, § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Antidiskriminačný zákon), žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ako plne úspešnej procesnej strane nepriznal proti žalobcovi, ktorý bol v spore neúspešný, žiadnu náhradu trov konania, nakoľko žalovaný žiadne trovy nežiadal.

10. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f), písm. h) C. s. p. a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe vyhovieť alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to z dôvodu niekoľkokrát vznesenej námietky zaujatosti, zakaždým zamietnutej, ktorej podstata je v tom, že po zmene tzv. súdnej mapy sa zákonná sudkyňa stala sudkyňou Mestského súdu Bratislava IV, spor v súlade so zákonom „prešiel“ na Mestský súd Bratislava IV, ktorého podpredsedom sa stal H.. J. F. - bývalý predseda Okresného súdu Bratislava II, teda štatutárny orgán pôvodného žalovaného, de iure, ale aj de facto, sa stal nadriadeným zákonnej sudkyňi s mechanizmami možného vplyvu na súdne konanie a výsledok sporu. Už v predchádzajúcich námietkach, ktorým bolo Krajským súdom v Bratislave nevyhovené uviedol, že spravodlivosť sa v súlade s judikatúrou ESLP musí aj navonok javiť ako spravodlivá, nestačí len subjektívne vyjadrenie, že nepôjde o zaujatosť. Ak je argumentácia súdu prvej inštancie založená na subjektívnom vnímaní, ktoré bolo pre meritórne rozhodnutie relevantné a do značnej miery rozhodujúce, nemôže sa akýkoľvek súd, a už toľko nie za takýchto okolností, keď on ako žalobca žaluje súd, ktorý sa stane príslušným na rozhodnutie „o sebe samom“, uspokojiť s jednoduchým tvrdením, že medzi zákonnou sudkyňou a podpredsedom súdu ako jej nadriadeným je iba profesionálny

vzťah, čo je v rozpore aj s judikatúrou ESLP, pokiaľ ide o rozhodnutia o zaujatosti. Paradoxne, Krajský súd v Bratislave v nevyhovujúcom rozhodnutí si osvojil jeho argumentáciu, avšak dospel k prekvapivému záveru. Konanie preto trpí inou vadou, ktorou je podľa ustálenej judikatúry súdov iná vada konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nie je výslovne uvedená ako odvolací dôvod mimo odvolacieho dôvodu uvedenom v § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p..

11. Namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym zisteniam a nesprávne právne vec posúdil, predovšetkým z dôvodu hodnotenia dôkazov a pochybnej argumentačnej línie žalovaného, ktorá ako povinnosť súdu bola judikovaná napr. v rozhodnutí Krajského súdu Trnava, sp. zn. 32Cob/22/2022. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentačnou líniou žalovaného, ktorého skutkové tvrdenia boli spočiatku založené na tom, že skončil s ním štátnozamestnanecký pomer v skúšobnej dobe bez udania dôvodu, avšak H.. J. F. ako svedok už vypovedal úplne iný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ktorým mali byť údajné rezonancie v osobnosti, či emočná nestabilita. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie nevysporiadal s hodnotením vierohodnosti svedeckej výpovede, kde aj sám svedok H.. F. uviedol, že je vo veľmi zvláštnej pozícii, keďže predtým bol štatutárnym zástupcom žalovaného a „teraz je svedkom“ (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/208/2019). Z jeho výpovede vyplýva, že problémom nebolo pracovné zaťaženie, ale prioritne správanie E.. K., ako jej priamej nadriadenej, riešenie čoho je úlohou predsedu súdu. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa nestotožnil, že dôvodom a v príčinnej súvislosti s podanou sťažnosťou zo dňa 26.4.2022 bolo skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe zo strany služobného úradu s prihliadnutím na to, že oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru mu bolo doručené bezprostredne po doručení a prevzatí Oznámenia o výsledku prešetrenia sťažnosti s odôvodnením, že súd prvej inštancie mal nepriamo preukázané, že aj keď obe listiny boli datované v rovnaký deň, čísla listín nenadväzujú bezprostredne na seba, a ak súd prvej inštancie je toho názoru, že predseda súdu by tieto listiny nevyhotovoval bezprostredne, resp. že obe listiny boli datované v jeden deň nepreukazuje, že by vtedajší predseda súdu porušil ustanovenia Antidiskriminačného zákona a jednal s ním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, je to názorom súdu prvej inštancie, ktorý nevyplýva z vykonaného dokazovania a je to názor súdu ultra vires, ku ktorému súd prvej inštancie dospel svojvoľne a arbitrárne. V tejto súvislosti poukázal na iný argument, ktorý produkoval v záverečnej reči, kde uviedol, že je v rozpore s elementárnou logikou, aby v dôsledku postupu navrhnutého H.. J. F. ho tento potom sankcionoval výpoveďou, pričom niet iného racionálneho dôvodu takejto postupnosti, než že ide o dôvod a príčinnú súvislosť s podanou sťažnosťou z 26.4.2022, pretože zo záverov súdu prvej inštancie v podstate vyplýva, že listiny mali byť vyhotovené v rôznych dátumoch, a to aj napriek tomu, že je na listinách rovnaký dátum a odovzdané boli práve v tento deň. Jednoducho, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listiny boli vyhotovené v rôznych dátumoch, otázka skutočného dátumu vyhotovenia listín prešetrovaná ani zisťovaná v súdnom konaní nebola, a to tak žalovaným ako ani súdom prvej inštancie, a súd prvej inštancie tak založil tieto závery na svojvôli. Rovnako, v prípade, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listiny boli vyhotovené v rôznych dátumoch nebola v konaní šetrená otázka, z akého dôvodu tieto listiny neboli odovzdané včas, ale bol na nich rovnaký dátum 25.5.2022, a boli vyhotovené v iných dátumoch, ale odovzdané v rovnaký moment, čo spochybnené nebolo (odovzdanie v rovnaký moment). V každom prípade, uvedený názor súdu prvej inštancie, že listiny boli vyhotovené nie bezprostredne, a na tomto názore založený záver súdu prvej inštancie, že nejde o príčinnú súvislosť, nevyplýva z vykonaného dokazovania (dátumy na listinách neboli rozporované, ba dokonca sa žalovaný vo vyjadreniach vyjadril o vyhotovení listín práve s týmito dátumami) a je založený na svojvôli súdu prvej inštancie.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie (taktiež v odseku 23 napadnutého rozsudku) uvádza, že svedok H.. F. svojou svedeckou výpoveďou jasne vysvetlil a preukázal pravý dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, je vierohodnosť tejto svedeckej výpovede a svedka mimoriadne pochybná, jednoducho z dôvodu, že ešte ako štatutárny zástupca žalovaného uvádzal ako rozhodujúce skutočnosti, že štátnozamestnanecký pomer skončil bez udania dôvodu, teda ich neuvádzal pravdivo, k čomu sa vyjadril v záverečnej reči, a súd prvej inštancie sa s týmito vyjadreniami k svedeckej výpovedi a jej hodnoteniu absolútne nevysporiadal.

13. Ak súd prvej inštancie ďalej vyhodnocoval obsah sťažnosti a dospel k záverom, že E.. K. vykonávala len svoje práva a povinnosti ako priama nadriadená, tak mal skúmať a hodnotiť aj námietky uvedené v sťažnosti, najmä pokiaľ ide o porušovanie sudcovskej etiky a rovnakého zaobchádzania podľa zákona o štátnej službe, ktoré sú inou protispoločenskou činnosťou podľa zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti, a ktoré uviedol v žalobe, a ktoré boli jedným z dôvodov pre podanie sťažnosti.

Súd prvej inštancie teda skúmal a vyhodnotil obsah sťažnosti jednostranne, navyše nezaložený na dôkazoch (neskúmal pravdivosť a vierohodnosť dôkazu, iba si jednostranne osvojil vybrané závery). Podľa § 4 ods. 4 zákona o štátnej službe štátny zamestnanec nesmie byť postihovaný za to, že podá na iného štátneho zamestnanca alebo vedúceho štátneho zamestnanca sťažnosť. Ak by skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe nebolo v príčinnej súvislosti s podanou sťažnosťou, je v súlade s elementárnou logikou, že by boli listiny doručované v časovom rozstupe (tak, ako to naznačuje súd prvej inštancie v odseku 23, keď uvádza, že podľa jeho názoru by H.. F. nevyhotovoval listiny bezprostredne). Navyše, sám žalovaný v záverečnej reči uvádza, že ak by dôvodom výpovede boli jeho sťažnosti vo vzťahu k sudkyňi v súdnom oddelení, mohol H.. F. pristúpiť k výpovedi pred podaním písomnej sťažnosti žalobcu - teda žalovaný jasne uviedol, že toto je spôsob riešenia sťažností štátnych zamestnancov, čo uvádza v priebehu celého konania, a čo je základným elementom žaloby a jeho odôvodnenia skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe v rozpore so zákonom.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom uviedol, že sa pridrižiava svojich predchádzajúcich vyjadrení a odmietol akýkoľvek súvis vybavenia sťažnosti žalobcu na sudkyňu so skončením štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu, aj keď k obom skutočnostiam došlo v jeden deň. K námietke žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku malo vyplývať, že aj keď obe listiny boli datované v rovnaký deň, čísla listín nenadväzujú bezprostredne na seba, pričom však otázka skutočného dátumu vyhotovenia listín nebola v konaní zisťovaná ani prešetrovaná, poukázal na odsek 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že súd prvej inštancie mal na mysli spisové značky jednotlivých listín. Teda, že sťažnosť štátneho zamestnanca bola vybavovaná pod sp. zn. 1SprO/158/2022 a oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo vedené pod sp. zn. 1SprO/192/2022, ktoré čísla spisových značiek na seba bezprostredne číselne nenadväzujú. K tomuto však nie je potrebné dospieť dokazovaním, a zároveň nejde o svojvôľu.

15. Čo sa týka vierohodnosti výsluchu svedka H.. J. F., ktorý bol v čase skončenia pracovného pomeru žalobcu predsedom Okresného súdu Bratislava II, uviedol, že jeho výsluch navrhoval práve žalobca, ktorý poznal jeho postavenie, pozíciu. Nestotožnil sa však s tvrdením, že ako svedok vypovedal úplne iný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v porovnaní s obsahom oznámenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Svedok na pojednávaní pradiivo odpovedal na všetky otázky, ktoré mu boli kladené. K námietke, že súd prvej inštancie mal hodnotiť jeho námietky uvedené v sťažnosti na E.. K., najmä pokiaľ ide o porušovanie sudcovskej etiky uviedol, že toto nie je úlohou súdu v konaní o určenie neplatnosti končenia štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu absencie takejto právomoci.

16. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný v záverečnej reči jasne uviedol, že ak by dôvodom výpovede boli jeho sťažnosti vo vzťahu k sudkyňi v súdnom oddelení, mohol H.. F. pristúpiť k výpovedi pred podaním písomnej sťažnosti žalobcu, z čoho žalobca vyvodil záver, že žalovaný jasne uviedol, že toto je spôsob riešenia sťažností štátnych zamestnancov takéto tvrdenie nie je v súlade s obsahom prednesu záverečnej reči žalovaného na pojednávaní 25.10.2024. Obsah záverečnej reči je zachytený aj v odseku 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom mal za to, že žalobcom podsúvaný záver o spôsobe riešenia sťažností štátnych zamestnancov z nej nie je možné vyvodiť žiadnym výkladom.

17. K samotnému obsahu odvolania uviedol, že žalobca tak, ako v priebehu konania, tak aj v podanom odvolaní, opakovane poukazuje a uvádza rovnaké skutočnosti. Ide však o skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal v napadnutom rozsudku.

18. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.1.2026 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

19. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 25.5.2022 (ďalej len „zákon č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe“) služobný úrad a štátny zamestnanec konajú v štátnozamestnaneckých vzťahoch v súlade s dobrými mravmi,

nesmú zneužívať vykonávanie práv a povinností vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru na ujmu iného štátneho zamestnanca alebo inej fyzickej osoby alebo na ponížovanie jej ľudskej dôstojnosti. Štátny zamestnanec nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného štátneho zamestnanca alebo na vedúceho štátneho zamestnanca (ďalej len „vedúci zamestnanec“) sťažnosť, žalobu, oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin alebo iné oznámenie o kriminalite, alebo oznámenie o inej protispoločenskej činnosti.

20. Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v skúšobnej dobe môže služobný úrad a štátny zamestnanec skončiť štátnozamestnanecký pomer písomne z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu, ak odsek 5 neustanovuje inak.

21. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými aspektmi predmetnej žaloby.

22. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi, ich skutkovou a právnou argumentáciou, ktoré žalobca výslovne uviedol v odvolaní, pretože pri viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi odvolania a ich skutkovým vymedzením je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo.

23. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti procesnej obrany žalovaného. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žaloby o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe.

24. Na margo námietky žalobcu, že niekoľkokrát vzniesol námietku zaujatosti, zakaždým zamietnutej, pričom Krajský súd v Bratislave v nevyhovujúcom rozhodnutí si osvojil jeho argumentáciu, avšak dospel k prekvapivému záveru, preto konanie trpí inou vadou podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b)

C. s. p. odvolací súd uvádza, že podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa tzv. inou vadou konania rozumie procesná vada, ktorá nespadá pod ostatné odvolacie dôvody, pričom jej základom je pochybenie v procesnom postupe súdu. Medzi také vady patrí napr. porušenie ustanovenia o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako strana, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s ustanoveniami o vykonávaní tohto dôkazu a pod.), odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvej inštancie bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti a pod. Žalobca v podanom odvolaní neidentifikuje žiadne také konanie súdu prvej inštancie, ktoré spočívalo v pochybení v procesnom postupe súdu, keď sám uvádza, že o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté. Púhy nesúhlas žalobcu s dôvodmi rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o námietke zaujatosti nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p..

25. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. odvolací súd uvádza, že relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť

fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ustanovenie § 365 písm. b) C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť odvolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. Žalobca v podanom odvolaní neidentifikuje žiadne také konanie súdu prvej inštancie, ktoré spočívalo v zjavnom porušení procesných ustanovení súdom prvej inštancie, ktoré mu súčasne znemožnilo realizáciu jeho procesných oprávnení, či možnosť jeho aktívnej účasti v spore. Púhy nesúhlas žalobcu s dôvodmi rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o námietke zaujatosti nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p..

26. Na margo námietky žalobcu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo možno podradiť pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. odvolací súd pripomína, že skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 C. s. p.. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod..

27. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorý vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR). To znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch, z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia, jeho logického myšlienkového postupu. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok - záver sudcu o tom, ktoré z rozhodujúcich sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za dokázané. Až súhrn týchto skutočností vytvára zistený skutkový stav. Predmetom odvolacieho prieskumu nie je potom vlastné „hodnotenie“ dôkazov súdu prvej inštancie, pretože nemožno „hodnotiť“ dôkazy „zhodnotené“, okrem tej procesnej situácie, kedy súdom prvej inštancie vykonané hodnotenie dôkazov je v rozpore s pravidlami logického myslenia alebo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Odvolací súd preto iba posudzuje, či v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia hodnotenie (inak pre rozhodnutie zásadne významných) dôkazov je alebo nie je v rozpore s pravidlami logického myslenia, a to vo väzbe na ďalšie dôkazné prostriedky; či informácie zachytené v tom - ktorom dôkaznom prostriedku sú rozdielne a súd prvej inštancie bez ďalšieho privileguje len určitý dôkaz, či určitú množinu dôkazných prostriedkov a ponecháva bez povšimnutia (komplexného či riadne odôvodneného hodnotenia) iný dôkaz, či zostávajúcu množinu dôkazných prostriedkov.

28. Žiadne takéto pochybenie odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, resp. z obsahu spisu nezaznamenal.

29. Naopak z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov strán, že žiadne skutočnosti, ktoré v tomto smere boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo a ktoré boli súčasne významné pre vec, neopomenul a že v jeho hodnotení dôkazov a poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov

strán alebo vyšli najavo inak, nie je možné z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti vidieť logický rozpor.

30. Pokiaľ žalobca namietal, že vierohodnosť výpovede svedka H.. F. je mimoriadne pochybná, pretože ešte ako štatutárny zástupca žalovaného uvádzal, že štátnozamestnanecký pomer skončil bez udania dôvodu, pričom súd prvej inštancie uviedol, že svedok H.. F. svojou svedeckou výpoveďou jasne vysvetlil a preukázal právny dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, odvolací súd pripomína, že svedok vypovedá v civilnom sporovom konaní o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu, teda čo bezprostredne vnímal. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňujú. Skutočnosť, že v písomnom oznámení o skončení štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe nie je uvedený dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, pričom svedok H.. F. vo svojej výpovedi v súvislosti s tvrdeniami žalobcu, ktoré sú predmetom sporu ozrejmil skutočné dôvody, ktoré ho viedli k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom, nezakladá záver o nevierohodnosti jeho svedeckej výpovede. V tejto súvislosti možno iba dodať, že skúšobná doba je súčasťou obdobia trvania pracovného/štátnozamestnaneckého pomeru a slúži na to, aby sa zamestnávateľ so zamestnancom navzájom spoznali. Zamestnávateľ si počas jej trvania overí, či nie sú dôvody na skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe a zamestnanec naopak zistí, či je daná pozícia pre neho vyhovujúca a má o ňu naďalej záujem. Ak teda zákonodarca zakotvil do právnej úpravy možnosť dohodnúť v rámci pracovného alebo iného pomeru i skúšobnú dobu, a možnosť ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu (§ 81 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe), sledoval tým legitímny cieľ, ktorý je prostriedkom na zefektívnenie samotného pracovného či obdobného pomeru a je legitímnym a žiaducim nástrojom zefektívnenia a racionalizácie pracovnoprávných a iných obdobných vzťahov.

31. K námietke žalobu, že súd prvej inštancie mal skúmať a hodnotiť aj jeho námietky voči E.. K. uvedené v sťažnosti pokiaľ ide o porušovanie sudcovskej etiky a rovnakého zaobchádzania podľa zákona o štátnej službe, ktoré sú inou protispoločenskou činnosťou podľa zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a poukazoval pritom na znenie § 4 ods. 4 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe, odvolací súd uvádza, že z obsahu podaného odvolania nie je zrejmé, aký vplyv má uvedená námietka na výrokovú správnosť napadnutého rozsudku, keďže z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nebolo konanie žalovaného, ktoré je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ale nenaplnenie osobnostných predpokladov žalobcu na výkon funkcie vyššieho súdneho úradníka. Tieto skutkové závery súdu prvej inštancie neboli žalobcom v podanom odvolaní spochybnené. Pokiaľ žalobca poukazuje na znenie § 4 ods. 4 zákona č. 55/2017 Z. z. odvolací súd uvádza, že podľa tohto ustanovenia v znení účinnom ku dňu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, štátny zamestnanec nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného štátneho zamestnanca alebo na vedúceho štátneho zamestnanca (ďalej len „vedúci zamestnanec“) sťažnosť, žalobu, oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin alebo iné oznámenie o kriminalite, alebo oznámenie o inej protispoločenskej činnosti. Žalobca síce v podanej žalobe uvádza, že podľa zákona č. 54/2019 Z. z. sa podľa jeho názoru považuje za oznamovateľa protispoločenskej činnosti, avšak z obsahu podanej sťažnosti zo dňa 26.4.2022 nevyplývajú žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že sťažnosť sa týka oznámenia o skutočnostiach, ktoré napĺňajú definičné znaky protispoločenskej činnosti podľa zákona č. 583/2008 Z. z. o prevencii kriminality a inej protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V tejto súvislosti sú preto právne irelevantné tvrdenia žalobcu o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s poukazom na znenie § 4 ods. 4 veta druhá zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe.

32. K uvedenému možno pre úplnosť dodať, že pokiaľ žalobca namietal, že záver súdu prvej inštancie o tom, že listiny - oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti aj keď boli datované v jeden deň, boli vyhotovené v rôznych dátumoch, nevyplýva z vykonaného dokazovania a je založený na svojvôli súdu, tak na takýchto záveroch súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že skutočnosť, že obe

listiny boli datované v jeden deň nepreukazuje, že H.. F. porušil ustanovenia Antidiskriminačného zákona voči žalobcovi a konal s ním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, keďže pravý dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru mal preukázaný a vysvetlený svedeckou výpoveďou H.. F.. Súčasne jasne a zrozumiteľne uviedol, že vyhodnotením správania E.. K. špecifikovaným v sťažnosti žalobcom nezistil, že by správanie a prístup tejto nadriadenej sudkyne voči žalobcovi bolo šikanózne, nátlakové, že by bol uplatňovaný bossing (odsek 20 napadnutého rozsudku), ani že by bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, pričom diskriminačné konanie zamestnávateľa nemôže byť založené na subjektívnom, negatívnom vnímaní situácie spojenej so skončením štátnozamestnaneckého pomeru, ale musí vyplývať z dôkaznej situácie v spore, pričom ozrejmil, čo sa považuje za diskriminačné konanie (odsek 25 napadnutého rozsudku). Ani tieto závery žalobca v podanom odvolaní nespochybňuje. Pokiaľ teda súd prvej inštancie uzavrel, že dôvody skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nespočívali v konaní, ktoré je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, potom nie je relevantná ani časová následnosť žalobcom opisovaných udalostí (podanie sťažnosti, jej vybavenie, skončenie štátnozamestnaneckého pomeru). V danom prípade napokon ani nebolo podstatné, kedy žalovaný oznámil žalobcovi výsledok prešetrenia sťažnosti, ale kedy bola sťažnosť podaná, pričom je zrejmé, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru v skúšobnej dobe nedošlo bezprostredne po podaní sťažnosti, ale v časovom odstupe cca jedného mesiaca. To napokon vyplýva aj zo zistení súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že ak by skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu malo byť v príčinnej súvislosti so sťažnosťou žalobcu, predseda súdu ako štatutárny zástupca Okresného súdu Bratislava II by tieto listiny vyhotovoval bezprostredne, t. j. bezprostredne potom, ako žalobca podal písomnú sťažnosť, by žalovaný pristúpil k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, k čomu však v súdnej veci nedošlo (odhliadnuc od toho, že žalobca sa na E.. K. sťažoval viackrát ešte predtým ako podal písomnú sťažnosť).

33. A pretože žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech a ktorému by inak patrila náhrada trov odvolacieho konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne preukázané trovy odvolacieho konania nevznikli (pozri R 72/2018).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).